

QK. 2, 26
2. 11, 26

(X 1883936)

In
3044a

Q. D. B. V.
DISPUTATIO
Ad LIGURINI VII. 100.

De

HENRICO LEONE

habita

PRÆSIDE

CONRADO SAMUELE

SCHURZFLEISCH, Prof. Publ.

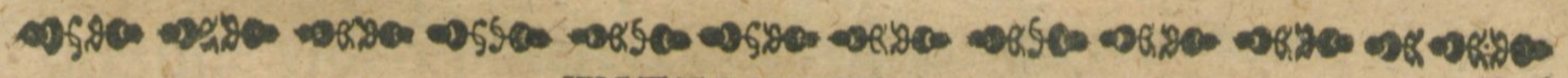
h. t. Ord. Philos. DECANO.

RESPONDENTE

M. HENRICO SCHMIDT /

Clausthalensi Cherusco.

Ad d. 24. Decembr. 1675. in Auditorio majori.

WITTENBERGÆ,

Typis MATTHÆI HENCKELII, Acad. Typogr.

ANNO M. DC. LXXXII.

1675 15

HENRICO LEONE

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)

14

Untherus, cujus opus cum au-
ctore confundit Baronius, cu-
jusque de patriâ multi perpe-
ram existimant, decepti titulo
operis, *Saxonis* nomen & me-
tri legibus, & historiæ convenienter extulit, si
non Græcâ lectione, quæ tunc Germanis igno-
ta erat, Ptolomæi, ubi & primò illud invenitur,
& unde ejus pronunciandi ratio indubitata de-
sumitur, tamen imitatione Claudiani consta-
re potuit, quippe ex quo aliquid hujusmodi ex-
pressisse videri potest, & consuetando scripto-
res pro captu optimos, ornare voluisse ut-
cunque has literas, novoque exemplo apud
Germanos expolire. Quod cur anonymus

A 2

Pa.

Paderbornensis* non perinde fecerit, condonandum est simplicitati ævi Carolovingici, quo non pari studio industriaque in hac disciplina est defudatum, sciuntque Viri docti & intelligentes, Ludovicum Pium nimia pietatis affectatione à scriptoribus emendatissimis Romanorum sese revocasse ad similitudinem rudis atque impoliti seculi, quòd vereretur, ne ex illorum lectione religio detrimentum caperet. Disertè Theganus Chorepiscopus cap. 19. *Poëtica carmina gentilia, quæ in juventute didicerat, respuit, nec legere, nec audire, nec docere voluit.* Quamquã is haud difficulter recordari poterat, sanxisse patrè Carolū, ut utraq; lingua Græca & Latina, ad quam non planè nihil doctrinæ

Poë-

* Equidem huic, si forte à profanis & non Christianis Poëtis abhorruit, ante oculos Episcopus Arvernorum Cajus Sollius Apollinaris Sidonius, mediæ ævi scriptoribus cum primis notus atque familiaris, Radevico etiam lectus, *lib. 2. cap. 76.* qui etsi alioqui Latinitatis non optimæ sit auctor, & vixerit seculo barbaricis migrationibus corrupto, tamen servat metri leges, dum scribit: *Quin & Arvernorum piratam Saxona tractus &c.* Cui lucem affundit *Procop. Gotb. l. cum quo conf. Jo. Tilius de reb. Gal. lib. 1. pag. 3. Aub. Miraus. Annal. Belg. pag. 70. De piratica Saxonum consentiunt Orosius, Eutropius, aliique.*

Poëtarum conferunt, doceretur, quod sine e-
gregiis auctoribus, quos cum primis monaste-
ria Benedictina posteritati conservarunt, ne-
mo temere voluit, nemo rectè unquam potuit.
Verba Diplomatis Ecclesiæ Osnabrugensi, pri-
mæ literarum in Saxonia matri anno post na-
tum Christum octingentesimo quarto concessi
hæc sunt, quatenus ad meum institutum perti-
nent. *Statuimus, quia in eodem loco (Osna-
brugæ urbe transveseranae Saxoniae) grecas &
latinas scholas (quæ scriptio, quæ idævum fue-
rit, arguit) in perpetuum manere ordinavimus,
& nunquam Clericos utriusq; lingvæ gnaros
ibidem de esse, in Dei misericordia confidimus.*

2. Mox, quem intelligat Guntherus, de-
scriptione Henrici Guelfi indicat, Principis stir-
pe majorum pariter & fama opum fortitudi-
nisque maximi, & Bavariæ Saxoniaeque Ducis,
propter facta dudum posteris traditi, omni-
umque ore celebrati. Cujus inter laudes præ-
cipuum est, quod Leonis nomine auctus orna-
tusque fuit: quod undenam acciderit, & quæ

A 3

ejus

ejus occasio causaque fuerit, non uno modo narratum est. Multi à fabula repetunt, quam doctè refellit *Albertus Cranzius Saxonie lib. 6. c. 34.* Ego ab imagine Leonis, quam in gentilitiis insignibus usurpavit, postquam Fridericum Ænobarbum infestum sibi habuit, adversarijque fortunam ejus inclementi edicto expertus, in Angliam discessit, atque inde asportato Leonum insigni rediit. Id confirmat numus ex longinquitate illorum temporum allatus in quo & nomen Henrici, & Leonis effigies est incisa. * Non aliter existimavit Cranzius, vereq; prodidit, Henricum ad distinguenda armorum insignia Leonem ex Anglia adduxisse, *Sax. lib. 2. c. 24. Henr. Meibom. in aurea bulla Andronici p. 211. Gabriel Bucelinus, qui magnam laudem promeritus est scribendis Guelforum*

* Leonis effigiem quoq; pro insigni Imperii civilis, sive ut hodie loquimur, territorialis Brunsvigæ, veteris patrimonii Guelfici, in quod anno MDC LXXI. postliniò redacta est, civitatis habuit, ut colligitur ex *Abb. Stadeni an. 1166.* Præter quod Lubecæ, etiam quo illo tempore in ditione Guelforum erat, instituit numariam officinam, commercii, mari Balthico anno MCLX. aperto, peridoneam. *V. Helmold. Chr. Slav. lib. 1. cap. 85. & conf. Arnold. Lubecensis lib. 3. Chron. Slav. cap. 5.*

rum rebus, in historia Agilolfingica p. 414. seq.
Johannes Baptista Pigna in historia Atestina,
præstanti sanè opere ac luculento, in quo cum
præclarè tradit de Atestinis, tum de Guelfis,
quippe ab illa stirpe ortis, lib. 2. seq. Quod ar-
gumento sit, Henricum in laude posuisse hoc
nomen, atq; illo ipso posteris testatum reliquis-
se, talem esse virtutem suam, quæ neque ulla ca-
lamitate, neque rebus adversis frangeretur, jam-
que multis & magnis rebus spectata cognita-
que esset. Propterea eum cupido incessit ur-
bis condendæ & à nomine suo appellandæ, ut
omnes intelligerent, hoc quoque monumento
propagare memoriam ad posteros, & gloriam
nominis pariter ac potentiam tueri munireque
voluisse. Disertè Helmoldus. Tunc edifica-
vit Dux civitatem novam super flumen VVo-
chenicze, non longè à Lubike, in terra Races-
burg, cæpitq; edificare & communire. Et ap-
pellavit civitatem de suo nomine Leuvenstatt,
quod dicitur, Leonis civitas, lib. 1. Chron. Slav.
cap. 85. Cujus magni excelsique nominis
memoriam etiamnum conservare Lovvenbur-
gum,

gum, rentur *Melch. Nebel. in Chronographia,*
Johannes Theodorus Sprenger in lucerna pag.
356. Contra quos nolo eque contendere,
illud tamen dissimulare non possum, scripto-
res veteres, quorum auctoritas apud me valet,
ejus originem non Henrico Guelfo Saxoni, sed
Bernhardo Ascanio Saxoni acceptam ferre.
In quam sententiam *Arnoldus Lubecensis*
Chron. Slavov. lib. 3. cap. 1. haec scripsit. Dux
Bernhardus in ipso tempore coepit edificare Lo-
uvenburg super littus Albiae ad Orientalem
plagam Erteneburg. Quod ex eo repetit Al-
bertus Cranzius *Saxon. lib. 6. cap. 44.* Et si
autem primordia sumtorum à Leone insigni-
um ab Henrico, cui inde additum cognomen
est, meritò cepi, tamen haud nescio reperiri,
qui ad Henricum superbum, ejus Patrem refe-
runt, nullo autem veræ antiquitatis documen-
to, quod hic valeat, ut tale quid persuadeatur.
Illud verò omninò est memorabile, quod tra-
dit Methodius, jam suâ quoque ætate Saxones
Leonis imaginem in numis circumtulisse, *apud*
Iren. exeg. l. 2. cap. 25. 3. Se-

3. Sequitur, ut videam, quas regiones complexus fuerit Henrici Leonis principatus. Sed eas sigillatim non enumeravit Guntherus, nec pangentis versibus tam aptè & rotundè enumerare potuit, neque ex præsentis instituto necesse habuit, contentus descriptione *Norice telluris*, quæ cum in ditione Leonis esset, tum amplissimas provincias clientelasque continebat. Ado Viennensis Noricos interpretatur Bajoarios *Chron. an. 866.* * Otto Frisingensis eundem sanè Ducatum Noricum, quem aliàs Bajoaricum extulit, ejusque metropolin Ratisbonam, postea de potestate Ducum exemptam, quàm Ducatus iste Schirenses cum Guelfis commutavit, *de gestis Friderici I. lib. 2. cap. 28.* Neque eo seciùs explicat Otto Sanblasianus, & quia Otto Frisingensis anno cLo cLIX. scribere

B re

* De Veteris Norici finibus doctè commentati sunt Marcus Vellserus in libris rerum Boicarum: Joh. Aventinus *annal. Boj. l. 1. 2.* Hier. Megiserus *Chr. Carinth. lib. 3.* Ut nunc nil ex Ptolomæo afferam huc atque addam. Ab Noricorum populo dictum est *castrum Noricum*, sive Norimberga, *apud Otton. Frising. l. 1. cap. 16.* Abbas Urspergensis *castellum Nuringberg.* appellavit, *An. 1105.* Quod ut mutaverit dominos suos, alibi dicetur.

re desiit, simul tradit, quemadmodum Ducatus Noricus, qui unus inter totius Germaniæ Principatus facile est antiquissimus, ad Ottonem Palatinum Wittelsbachium, origine Schirensis, permissu beneficioque Friderici Æthobardi pervenerit, atque adeò abalienatus à Guelfis, in externum jus potestatemque reductus fuerit, *append. ad lib. 7. chron. Otton. Frising. cap. 24. Abbas Urspergensis anno. M C LXXV. Abbas Stadensis an. M C LXXX. quo sententia proscriptionis in Henricum lata est, Chronicon Reicherspergense à Christoph. Gewoldo editum, & Chr. Lauterbergense an. eodem.* David Blondellus paulò alias in rationibus, & numerat annum M C LXXVI. *genealog. Franc. p. 159.* * Perperam, sive de sententia, sive de sententiæ executione quæstio instituitur. Sententia enim quando promulgata sit, jam tum probavimus. Cætera res quemadmodum acta fuerit, monumentis commendavit

* ibidem non rectè Angrivarios cum Angarlis, sive Angris confundit.

davit *Gerhardus Stederburgensis in historia de
Henrico Leone*, unde per se quilibet intelligit,
Fridericum Ænobarbum ejus opprimendi oc-
casionem quæsvisse, & cum offerretur, liben-
tissimè arripuisse, cujus certè capitale odium,
quod in Guelfos effuderat, tandem in Conra-
dini caput excidio Hohenstauffiæ stirpis est
vindictatum. *V. Thom. Fazellus de Rebus Si-
culis decad. post. lib. 8. cap. 3. Felinus Sandeus
epit. de reg. Sicil. cap. 17. Leonard. Aretinus
hist. Florent. lib. 3. Pandulph. hist. Neapol. lib.
4. Jo. Aventinus Annal. Boj. lib. 7. Martinus
Crusius annal. Suevic. lib. 2. part 3. cap. 19.*

4. Etsi verò Ænobarbus eam multò a-
cerbissimam sententiam dixit in consilio Prin-
cipum, quod inde ab ultimis reipublicæ Ger-
manicæ initiis sanctissimum fuit, tamen affir-
mavit Henricus, Imperatorem præter exempla
majorum de se statuisse atque judicasse, ut in-
dicat *Arnoldus Lubecensis Chron. Slav. lib. 2.
cap. 24.* Eodemque instituto non multò post
commemoratur Ænobarbum, ut maximè signi-

tionem dedisset restituendi in dignitatem Henrici, tamen eum restituere, in animo non habuisse, sive odio, sive invidia erga Guelfos, *lib. eod. cap. ult. Chron. Bruns. H. Bunting. pag. 164.* Quod cum primis exaggeratur in historia Præfulis Stederburgensis, qui & consiliorum Henrici conscius, & actorum peritus fuit, & hujus rei causa legationem quoque ad Imperatorem obiit, qui memoriæ tradidit, Ænobarbum benignè quidem esse pollicitum, sed nihilominus mitigari non potuisse, ut propinquo Principi gratiam suam confirmaret. Quæ constantia aliàs bona & laudabilis fuit, * cum suam imperiiq; auctoritatem contra machinationes Pontificum tueretur, apud *Radevicum lib. 1. cap. 10. Gubelinum, & qui ex eo narrat,*

Mona-

* Pontifici studet Arnoldus, alioqui verax & diligens scriptor, dum asseveratione sua confirmat, Fridericum *excommunicationem meruisse*, de cetero *nullam regni sui deminutionem pati voluisse*, *lib. 2. cap. 32.* Quo animo etiam fuit, invicto sanè & contra omnes molitiones firmo, Otto I V. Henrici Leonis, de quo hic commentamur, filius, qui instaurare collapsam imperii majestatem, & vindicare ejus jura omnibus modis alleboravit, *Chron. Lauserberg. Anno MCCXI.*

Monachum Nussiensem Chron. magn. Belg. p.
180. Nunc tamen ea Henrico molesta fuit
atque gravis, quando quid secum actum fue-
rat, in animo reputabat.

5. Verùm quæ causa fuerit, cur impera-
tores Svevi Henricum Leonem tam acerbè ini-
miceque insectarentur, paulò diligentius hic est
perquirendum, quùm fontes atque capita diffi-
diorum à me demonstrantur. Ea autem dum
reputo mecum & cogito, venit in mentem Ot-
tonis Frisingensis, Friderici I. Imperatoris pa-
trui, * & in curia ejus præclarè versati, rerum-
que ab eo gestarum cum primis periti, & socii

B 3 in-

* Vid. epistola Friderici Ænobarbi ad ipsummet Otto-
nem Frisingæ Episcopum perscripta, & historiæ de gestis Fride-
rici I. inserta, *lib. 2. cap. 30.* Monachus Nussiensis stylo suo fra-
trem Imperatoris Conradi (curiæ diplomatumque formulam
imitaturus, regem duntaxat Romanorum dicere debuit) ex ma-
tre nominat: haud dubito, Conradi regis fratrem uterinum
nominare voluisse, *magn. chron. Belg. an. 1138. conf. Chr. Reichersp.*
an. 1155. Aub. Mir. annal. Belg. pag. 730. Atque id sanè pro certo
concessoque omnes sumunt, cum descendere ex stirpe Impera-
torum Saliqvorum, sive ut loquitur Urspergensis, *ex generatione*
Henricorum. Cui, imperante Maximiliano I. Casare, tantus
honor est habitus, ut præsentem eo in divos referretur, *Martin.*
Crusius Annal. Suv. part. 2. lib. 9. pag. 365. & part. ead. lib. 10.
pag. 412.

interdum atque adjuutoris. Qui sincerè hæc
talia exposuit, & rectè monuit atque graviter,
Henricum superbum Lotharii Saxonis Imp.
cujus gener erat, causam pariter & odium su-
scepiisse, & cum pace frui posset ac secundis re-
bus, studio soceri infestasse Hohenstauffios,
Saliqvorum proximè extinctorum, quorum
cum ultimo Henrico V. magnas similtates Lo-
tharius habuit, cognatos atque hæredes. E-
rat inter hos Fridericus Sveviæ Dux, Henrici
superbi affinis, cum quo non conveniebat Lo-
thario, quòd sciret, imperium suum graviter
ferre Svevos, & contra se contendere ac cogi-
tare, quemadmodum augusta dignitas Frideri-
co Sveviæ Duci prærepta, * à Saxonibus rursus

ad
* Vid Abb. Stadenfis 1126. Friderici Ducis, qui ante prensabat
imperii dignitatem, quam obtineret Lotharius Saxo, frater fuit
Conradus III. cujus ambitus turbas excitavit, quando partem
Lothario augustum decus eripere nitebatur. *Otto Frising. l. 1.
de gest. Frid. l. cap. 16. & Chron. lib. 7. cap. 17.* Ea verò spe cum
vivo Lothario frustraretur, tum ipso mortuo, & voti demùm
compos factus, & Henrico Lotharii genero, vincentibus Fran-
corum Svevorumque suffragiis, est prælatus, apud eundem *lib.
1. de gest. Frid. l. cap. 22. & Chron. lib. 7. cap. 22.* Hunc mona-
chus Nussiensis appellat Lotharii æmulum, ac memorat pro-
pter necessitudinem Saliqvam (fuit enim Henrici Saliqvorum

masculæ

masculæ stirpis ultimi ex sorore nepos) Henrico superbo, ma-
jori alioqui potentia innixo, & propter contractum cum Ger-
trude Saxo Supplinburgia matrimonium, par ex affinitate jus,
nisi venisset in invidiam, adepto antepositum fuisse. Nam si
disceptatio stricti juris instituenda fuerat, neque Conrado Ho-
henstauffio, neque Henrico Guelfo propter foeminas, quæ nul-
lum succedendi jus, neque in imperio Romano, neque in regno
Germaniæ unquam habuerunt, neque ad id acquirendum per na-
turam sui sexus, qui semper ab imperiis & regnis masculinis, qua-
lia æterno fœdere juncta corpus Germano Romano continet,
habiles nascuntur. Quod eò magis hic locum habet, quia Ger-
manorum imperium Romanum, de quo victuris ad posteri-
tatem monumentis commentatus est Vir nostrâ laude major
Hermannus Conringius, in Henrico V. successionem heredita-
riam cum jure electionis jam diu ante commutaverat, fuerat-
que adeò in arbitrio Principum eligere, quem eligendum è re-
publica judicabant. Proinde ad laudem Lotharii pertinet,
quod de eo affirmat Frisingensis, *Voto* (suffragio) *omnium im-*
perii Principum (nondum quippe tunc electores instituti e-
rant, atque eam adeò ob causam Bucelinus Henricum superbum
& Leonem perperam Saxoniam electores nominat in *historia A-*
gilolfingica pag. 397. & part. 3. geneal. p. 41) *renitentem valde,*
ac reclamantem, ad regnum (Germaniæ, cui supremum jus in
Romam, & libera ac perpetua potestas eligendi Romæ dominos,
qui ideò imperatores augusti Romanorum appellantur, est an-
nexa) *tractum esse*: quo eum purgat de ambitu, licet Abbas Stadensis
commemoret, ipsum sese obtulisse, quod certè etiam vitio ca-
ret, addatque, paulò post operâ Moguntini Antistitis benevo-
lentiam Principum esse conciliatam, ut suffragiis eum orna-
rent, *an. 1126*. Alii pertimescendam ejus potentiam causati sunt,
Frising. l. 7. c. 22. cujus tanta sub illud tempus fama fuit, ut ma-
jor titulus ipsi vulgò tribuatur, quàm isto ævo in Principem
imperii conveniebat, apud *Franc. Iren. exeges. lib. 3. cap. 60*. For-
ma hæc est. *Henricus* (ab æmulis superbus dictus) *Dei gratia*
(hujus formulæ usus ante eum invaluit, recteque se habet, mo-
dò cætera æquè rectè se habeant) *totius Saxonie* (atque ab ipso
mee

met Lothario, priusquam Henricum sibi generum conciliaverat, Comitatus Nordalbingiæ, qui insigniores Saxoniae transalbinæ partes complectebatur, aliò delatus atque Adolpho stirpis Schovvenburgicæ Comiti attributus fuit, quod indicatur diplomate dato anno 1106. quo Guelfi duntaxat erant Duces Norricorum, id est, Bajoariæ & Marchiones Orientales) *ac Bajoaria* (ordo scribendi non servatur: sive enim origo & antiquitas Ducatum Bajoariæ & Saxoniae, sive acquirendi tempus, sive stylus ipsorummet diplomatum consideretur, non congrue ista tituli scriptura cum ævo illo atque usu curiæ Guelficæ) *Rheni palatinus* (immo verò si ita legendum esset, cum adiectione, ut aliàs solet, efferri debuisset: Comes Palatinus Rheni, qui titulus non ab Henrico Catuli filio, sed ab Henrico ejus nepote est usurpatus, postea autem eo extincto concessu beneficioque Friderici II. ad Ludovicum Ottonis Wittelsbachii, in cujus laudes *Radevicus lib. 1. cap. 18.* effunditur, filium delatus, atque ab ejus familiæ posteris ad hunc diem usque retentus fuit) *Brunsvigi, Lunenburgi, ac de Northem Comes* (at tunc nullus Brunsvigæ & Lunenburgi comitatus fuit. Etsi enim Otto ab Alberto Abbate vocatus est, *Dominus de Luneburg*, & paulò post *Dominus de Brunsvig*, *Chron. an. 1227.* tamen nullum monumentum occurrit, in quo is, aut ullus Saxo-Guelfus se Comitem Brunsvigæ & Lunenburgi scripserit. Quæ dominia Fridericus II. ultimus ex Hohenstauffis Imperator Augustus (Conradus IV. enim tantum Rex Romanorum fuit) anno 1235. auxit ornavitque honore Ducatum Brunsvicensis & Lunenburgensis, *Abb. Stadenfis an. alleg. Rud. Diephold. geneal. hist. pag. 82.* Tabulæ integræ atque inviolatæ supersunt apud *H. Meibonium op. hist. pag. 503. seq.* Comitatus Northheimensis est quidem multò antiquissimus, fatente ipso *Irenico exeg. lib. 3. cap. 62.* sed non memini, ad distingvendum Ducum Guelforum titulum fuisse adhibitum) *omnium inter Alpin ac Rhenum dominus* (latè eum imperasse, & hoc nomine gloriatum fuisse, refert *Otto Frisingensis Chron. lib. 7. cap. 23.* Credoque sanè his rebus factum, quòd superbus diceretur, ut qui affirmare solitus esset, *regnare se à*
maris

mari usque ad mare, id est, à Dania usque in Siciliam. Similiter de ejus filio Henrico Leone tradit Joh. Aventinus, à sinu penè Hadriatico ad sinum Codanum, Oceanumq; Germanicum fines Ducatus sui extendisse: *lib. 6. annal. Boj. pag. 516.* Neuter tamen illorum tam vasto titulo est usûs, quippe quòd ejusmodi luxuria titulorum non fuit ex usu illius ævi, ne quidem inter Imperatores ac reges. Atque ex dictis saltem intelligi potest, quanta rerum commutatio sequatur æmulationem potentium familiarum, quæ & obesse sibi & prodesse mutuo possunt. Tum verò iis exemplis ipsi etiam monentur Principes, ut cogitent incrementa ac deminutiones, & secundas adversasque res auctore Deo sibi evenire, quo animos ad pia justaque imperia attendant, quod seriæ & gravis Philosphiæ caput quoque attingit *Frisingensis Chron. lib. 7. cap. 17. 23. & 24.* Præterea non tam magnitudine virium, quàm charitate patriæ firmari patriam, & florere summas potestates. Demùm propter vitandas turbas utiliore esse imperiis successionem, quàm electionem, quod tantò magis olim ætate Henrici superbi in republica Germanica locum habuit, quia tunc jus eligendi imperatores ad omnes imperii Principes spectabat, qui quàm sæpe adversus se contenderint suffragiisque certaverint, tristis superiorum seculorum eventus docuit, fuitque hæc omnino causa, cur imperio in electionem verso, etiam post Henrici V. tempora aliquid ex successione, vel quasi relictum fuerit.

ad Svevos deferri possit. Quod ne fieret, providebat Lotharius, retinendæ augustæ dignitatis, & in Guelfis, quos Saxonix Duces creaverat, quosque connubio & amicitia sibi junxerat, continuandæ cupitus, unde lites ortæ sunt atque æmulationes, quibus cum

C

rei-

reipublicæ , tùm familiis istis multò potentis-
simis magna pernicies est allata. V. *Frisingensis*
lib. 1. de gest. Frid. 1. cap. 16. & 18. ubi rem o-
mnem declarat, & unde hujus discordiæ princi-
pia ducenda sint, tradit. In eam sententiam
scribit Urspergensis , Henricum superbum ,
mortuò focero * ad Cæsaream dignitatem
consequendam omnia consilia retulisse, & im-
perii

* In Saxonia cis-veferans Lutheræ (Röntgs. Luther) mo-
nasterio ab se ædificato, & post eum gener Henricus ibidem,
tumulo est illatus, *Abbas Stadenfis an. 1137. Frising. Chr. l. 7.*
c. 25. Quem vicum ab Augusto hoc Imp. Ordinis Benedictini
domicilio nobilitatum illustravit pugna Tilli cum Christiano
IV. commissa, *Thomas Carvæus epit. rer. Germ. an. 1626. Caro-*
lus Cavafa comment. de German. sacr. restaurat. p. 304. edit. Fran-
cof. Lotharii laudes Petrus Diaconus Cassnensis complexus est,
sincerè quidem ac liberè, usque eò ut illi in causa Pontificia
Abrahamus Bzovius coavitium dicat, *lib. XII. hist. Eccles. an. 1131.*
Qui Norbertum inprimis adhibuit consiliis, ac socio itineris
in Italiam suscepti ulus est quem post Archiepiscopatu Mag-
deburgico imposuit, Ordinis Præmonstratensium aucto-
rem, *Ursperg an. 1126. Trittenhemius Chr. Hirsaugiens. an. 1127. An-*
dreas Werner Chron. Magdeb. in Norbert. XIII. Archiep. Qui
adeptus est à Pontifice primatis Germaniæ titulum, atque ejus
exuvia Anno 1626. sinistro, ut tunc multorum sententia fuit,
cui anno 1631. tristis eventus fidem fecit, transportatæ sunt Pra-
gam, reitentibus verò sacerdotibus & plebe, annuente contra
Urbis Senatu, *Nic. Bellus Laur. Austr. part. 2. lib. 11. pag. 78.*
Ad. Brachel. an. 1626. pag. 133.

perii insignia retinuisse tantisper, dum à Prin-
cipibus consuleretur in medium, & idonea ra-
tio reperiretur eligendi successoris, atqve exci-
tata Guelfos inter & Hohenstauffios dissensio
tandem sopiretur, *Chron. an. 1138.* Quod
longè aliter cecidit, ac putaverat Henricus,
propterea quòd Franci Sueviqve æmulatione
potentiæ Saxonibus infesti, eligerent Conra-
dum III. veterem Lotharii imperatoris æmu-
lum, & Henrico Leonis patri, qui augustam
concupiscens dignitatem, ejus spem præverte-
re cogitaverat, maximè infensum, usque eò
quidem, ut nollet duos ducatus ab uno prin-
cipe possideri, * non ut juri, sed quò iræ suæ
serviret, & cum non esset in ipsius potestate
opprimere Guelfos, hac duntaxat ratione atqve
instituto vires ipsorum labefactaret, & poten-
tiæ ex propinqua Bajoariâ formidabilis nervum
incideret: contrà se atqve Sveviam, in qua Ho-
henstauffiorum opes innitebantur, magis fir-
maret, & memor superioris rerum suarum in-
clinationis, possessionem imperii cum primis

C 2

fun-

fundaret, & summoto ex finibus adversario, non sibi tantum, sed etiam posteris conservaret.

* Certum me hujus rei facit *Helmoldus, Chron. Slav. lib. 1. cap. 54.* cum docet & commonefacit Conradum (hujus nominis, quod diplomatis etiam praescribit, II. in serie regum Romanorum, III. in serie regum Germaniae) ita existimasse, & non solum Bajoariae, verum etiam Saxoniae ducatum ab eo abalienare, & in Albertum Ursum Marchionem Solivvedelensem, qui ea de causa titulo Ducis Saxoniae anno M C X L. se subsignavit, conferre voluisse. Ex eo repetunt *Abbas Stadenfis chron. an. 1138: Albertus Cranzius Saxon. lib. 6. cap. 8. Conf. Johannes Tritemius in Chron. Hirsaugiensi an. 1138.* Id verò quale sit, & quo jure nitatur, nunc videbimus. Sanè enim ipse sibi contradixit Conradus cū ita statueret, quippe qui Alberto Urso jam ante Marchioni, eiq; Principi novum Principatum, impertiri, constitutum habuit, atq; adeò sine dubitatione voluit, uni duos subesse principatus, in quo reverà nil inest pugnans, atque à statu Principis alienum: neque difficile est, tale quid ex omni memoria confirmare, & saltem in praesens mihi sufficit, id etiam pertinere ad imperii Archiprincipes, ut in Sigismundi imp. tabulis anno 1434. editis vocantur siquidem ipse, de quo nunc loquor, Sigismundus uno eodemq; tempore duos Electoratus, Bohemicum pariter & Brandenburgicum, habuit, quorum hunc, vivo patre Carolo IV. quem is ab Ottone Bavaro, ejus stirpis Marchione ultimo emerat, illum fratre Wenceslao, qui salvo regni Bohemici jure, à loco imperii dimotus fuerat, mortuo acquisivit, & utrumque conjunxit, *Jo. Dubravius hist. Bohem. lib. 22. 24. 25. Melch. Goldastus Reichsagung. part. 2. an. 1426.*

§. 6. Nec

ducatu Bojariæ mulctavit, ** & post excito in æmulationem Alberto Urso, Ducatum quoque Saxoniam in prædam, ac veluti præmium navandæ sibi contra Henricum operæ ostentavit. Utrumque verò, defuncto Conrado, Henricus Leo recuperavit, & excepta duntaxat Marchia Bajoariæ, *** quæ anno M C L V I. ad Hen-
ri-

** *Otto Frising. lib. 7. Chr. c. 23. Ursperg. Chr. an. 1139.* Proinde Leopoldus in tabulis publicis scripsit se Ducem Bajoariorum, ut videre est apud *Reicherspergensem, an. 1141.* quo decessit Leopoldus cognomine junior, *ibidem.* Nihilominus eum usurpavit Henricus Leopoldi filius usque ad annum M C L V I. quo Henricus Leo juri in Marchiam Orientalem (*Marchiam Austriæ*) antea Ducatui Bavariæ lege beneficiaria obnoxiam in solidum renunciavit.

*** *Otto Samblasianus cap. 6. Otto Frising. de gest. Frid. I. l. 2. c. 28.* Cujus rei fontes verissimaque capita sunt in diplomate A. M C L V I. Henrico Marchioni Austriæ concessio, ubi Henr. Leo cessit & renunciavit omni juri & actioni quas habebat ad dictam Marchiam (Bajoariæ quæ aliàs Marchia orientalis, sive Austriæ dicitur, ut à Marchia orientali, citra Albim sita, cujus Detmarus meminit, distingvatur) cum omnibus suis juribus & beneficiis. Antea enim Austria fuit Marchionatus Bavariæ beneficiarius, qualis post esse desit, quum Ducatus dignitatem suscepit, & nullo interjecto ad imperium pertinere coepit. *V. Aub. Miræus not Belg. c. 159. Melchior Goldastus const. imp. tom. 1. an. 1156.* perperam enim præscriptus est annus 1166. *Jo. Tritheimus chr. Bavar. pag. 109. Christoph. Lehmannus in erudito chron. Spirens. lib. 5. cap. 63.*

in
ve
an-
U-
us
ia
n-
ri-
39.
oa-
slit
pa-
vo
ria)
um
I. I.
na-
ubi
bat
is,
ta,
bus
tia
em
V.
I. I.
ni-
m.

ricum Leopoldi filium delata est, jussu de-
cretoque Friderici Ænobarbi iterum ditio-
ni suæ adjunxit, ac retinuit, usque dum ipsi a-
pud imperatorem invidia conflaretur, &
Ducatus Saxoniae simul cum Bavarico ei
adimeretur, relictis solum iis possessionibus
& provinciis, quæ ad liberum ac nulli ob-
noxium Guelforum patrimonium pertine-
bant. † Quam fortunam Dux maximus
æquo animo tulit, & quia eam corrige-
re non potuit, fortiter sustinuit, ac res ad-
versas constantiâ vicit, necessitatiqve pa-
rens summam virtutem retinuit, & sive
arma, sive pacis negotia tractaret, per-
se sponte ad gloriam incitatus, magnani-
mita-

† Possessiones in patrimonio Guelforum numeratæ
nemini, nec imperatori, obnoxie fuerunt, eoque formula
proscriptionis non ad has, sed duntaxat ad imperio bene-
ficiarum pertinuit, *Arnold. Lubecens. chron. Slav. l. 2. c. ult.*
Chronie. Riddagsbujanum pag. 1. 2. H. Meibom op. pag. 489: seq.
Quod indicio est, insignes Saxonie cis-veseranae provinci-
as, agro Brunsvicensi & Luneburgensi comprehensas pri-
mum imperante Friderico II. cum anno 1235. dignitatem
Ducatum reciperent, factas esse imperio beneficiarias,
antea sui juris & liberas, ac expertes omnis clientelaris be-
nificiarumque nexus.

94
71
mitatis laudem conservavit, dignus imperio augusto Princeps, nisi Ænobarbus imperasset. †† Cumque hæc talia eximia sint, & valeant ad amplificandam Henrici Leonis fortitudinem, tum ævo nostro gradulantum est, tanti ardorem animi suscitatum quoque esse in ipsius posteris atque successoribus, qui pro salute ac libertate Germaniæ, & vitâ fortunisque omnium arma corripuerunt, & famam à majoribus per manus acceptam honestis rebus factisque egregiis auxerunt, externumque dominatum à Rheni Mosellæque finibus exemplo ad posteros memorabili prohibuerunt, sociali que Germanorum bello decus atque robur addiderunt.

†† Genealogia Henrici Leonis vid. apud Dav. Chytraum Saxon. p. 55. Eliam Reusnerum oper. Genealog. in stirpe Guelfica, H. Meibom. opusc. hist. in relict. apol. p. 426. Gabriel. Bucelinum, aliosque. Ejus epitaphium extat in Chronologia D. Chytræi, quæ anno 1586. emendatiùs consilio monitoque Meibomii Helmaestadii est recusa, suppeditatis ab eodem versibus, quibus epitaphium continetur, an. 1195. Chron. Riddagshusanum p. 16. annum, cum è vita decederet, egit sextum atque sexagesimum, autoritate Stederburgensis, quæ apud me permagnum momentum habet.

•• (o) ••

WMA

WMA

KODAK Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2000

Kodak
LICENSED PRODUCT

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

ONE

HEB

CON
SCI

M.H.

